

ПОСЛЕДНАТА ТЕРИТОРИЯ

© Момчил Николов, *автор*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2016

ISBN: 978-954-28-2176-2

МОМЧИЛ НИКОЛОВ

ПОСЛЕДНАТА
— ТЕРИТОРИЯ

1.

Изплъзващият се град

Десет, девет, осем.

Миризма на гума и прах. Шум от ускоряващо се движение. Вибрации и засилващо се бучене. Цветни петна, които бавно добиват формата на обувки. Седем. Очите парят, гърлото ми е сухо и горещо, в устата си имам вкус на кръв и изгоряло. Мускулите ме болят.

Слабост. Празнота.

Надигам се до седнало положение, гърбът ми се опира в твърда повърхност, картината пред очите ми се завърта. Шест. Намирам се във вагон, той се движи в тунел, погледите на пътуващите са вперени в мен. Лицата им, осветени от ярките луминесцентни лампи, са бледи. Пет. Пълен мъж с карирано сако се навежда към мен и ме хваща за ръката, малко над лакътя. Изправям се с негова помощ.

Три, две, едно.

– Благодаря – казвам, – добре съм.

– No comprende – усмихва се мъжът.

Един пънк става от мястото си и мълчаливо посочва с ръка пластмасовата седалка. Лицето му е бебешко и добродушно, той е дебел и облечен в черно.

Замъквам се с пестеливи движения до седалката и се стоварвам върху нея. От дясната ми страна седи елегантна дама, облечена в светлокафяв костюм. Костюмът изглежда скъп. Отива ѝ, в тон е с очилата, обувките и малкото кожено куфарче с позлатени ключалки, което лежи в скута ѝ.

– La bolsa, hombre – подвиква ми мъжът с карирания костюм. Пръстът му сочи голям, тъмносин сак.

Свивам неразбиращо рамене.

– La bolsa – повтаря мъжът и вдига сака. Приближава се и го слага пред мен.

– Не е мой – казвам и го побутвам с крак към него. Той поклаща глава в знак на несъгласие и се отдръпва назад.

– The bag is yours, I am sure. You have drop it down – включва се и жената с кафявия костюм.

Силна болка ме прорязва едновременно в двете слепоочия и ярка, ослепяваща светлина избухва за секунда в главата ми. В сърцевината ми започва да пулсира и нараства паника. Защо тези хора не говорят български? Какво става?

Погледите на пънка, мъжа с карирания костюм и жената са вперени в мен.

– Proxima parada Liceu – чува се женски глас от високоговорителите на вагона.

Тунелът изведнъж свършва, зад прозорците става светло и цветно. Хора, които чакат, фаянсови стени, рекламни пана, графити. Всички надписи, върху които погледът ми спира, са на испански, с препинателни знаци в началото на изречението. Потокът от думи, който нахлува отвън, когато вратите се отворят, също е на испански. Гърлото ми се стяга и пресъхва съвсем. Къде съм?

Сънувам ли?

Всичко изглежда прекалено реално, за да е сън. Вагонът, хората, звуците, цветовете. Пънкът с бебешкото лице с енергични и уверени движения се насочва към вратата. Разминавайки се с мен, се усмихва. На широкия му гръб, върху черната тениска, е щампирана рентгенова снимка на ръка, свита в среден пръст. Пръстът сочи нагоре, към тавана на вагона, където в този момент светва яркозелена табела: EXIT.

Поемам дълбоко въздух. Грабвам сака.

Тръгвам след ръката.

Тъмносини, мръсни плочи под краката ми, ярко, изкуствено осветление, уморени изражения, миризма на влак, спирачки и пот. Влакът тръгва, лицата на хората във вагона, последни погледи към мен, преди да изчезнат в тунела: младо момиче с големи слушалки на ушите и големи очи, гледа ме безизразно, господинът с карирания костюм, хубавата дама с кафявия костюм. Вагонът потъва в тунела, аз продължавам след рент-

геновата ръка. Ескалатор, допрени едно до друго тела, плавно движение. Усещам топъл въздух, който идва отгоре, и след секунди попадам в голямо, пълно с хора фойе. Шумно е, задушно е, от повърхността ме дели само широко стълбище, изпълнено с бързащи хора. Тръгвам нагоре по него, а след всяко стъпало сърцето ми бие все по-силно. Три, две, едно.

Излизам.

Слънцето се врязва в очите ми. Движа се, полусляп от ярката светлина, и след няколко крачки спирам на неголям площад, в центъра на който има шарена мозайка – черен контур, обграждащ сферични бели, сини и жълти петна. Наоколо: шест-седеметажни стари сгради с поддържани фасади и малки железни балкони. На един от балконите възрастна жена пуши цигара и чете: дълго цигаре, тъмносиня рокля, обици, перли, вестник. На метър от нея, върху избелялата оранжева фасада – метален китайски дракон, който държи голям фенер. Цялата широка средна част на улицата, където се намирам, е пешеходна зона, от двете ѝ страни има тесни платна, изпълнени с автомобили, голяма част от които са боядисани в жълто и черно.

Нищо не ми е познато.

Всеки метър ми носи нова информация, която не мога да подреда. Не зная къде е мястото ѝ, всичко се трупа едно върху друго, моментни фотографии на непознат град. Минавам покрай нещо, което трябва да е пазар за птици – десетки клетки с различна големина. Канарчета, папагали, бели гълъби, черни гълъби, малки шарени петли, храна за птици, шумни писъци, продавачка с шарена рокля до земята. В центъра на всичко: голямо огледало в красива позлатена рамка. Поглеждам го.

Този, когото виждам в него, не съм аз.

Човекът в огледалото е с яркочервена, стърчаща във всички посоки коса, пиърсинг на носа и две сребърни обици на ушите. Облечен е с яркосиня, лятна риза, върху чиято дясна половина е щампиран самурай с меч. Лявата половина на ризата е декорирана с големи йероглифи, а под широкия ѝ ръкав се забелязва контурът на татуировка.

Някаква птица от кафезите надава пронизителен писък.

Повдигам ръкава си до рамото и татуировката грейва в пълния си блясък. Изглежда съвсем прясна: изображение на жена, чието лице кара сърцето ми да се свие.

Сладост. Копнеж. Обожание.

В главата ми с остра болка избухва ярка картина: кръгла стая с прозрачни стени, зад които блести златна равнина. Тя е застанала там, пред прозорците, с гръб към мен и гледа към равнината. Облечена е с дълга бяла рокля, косите ѝ са разпуснати. Кръглата стая е високо над земята и се движи, а ръбовете на златната равнина, някъде далече, са опрели до синьо море. Тихо е.

Богинята ме обича.

Някой ме докосва по рамото и тръпки пробягват по цялото ми тяло. Връщам се обратно: улицата, кафезите, птиците. Обръщам се: момче, около двайсинагодишно, с яркозелена тениска. Усмивва се добронамерено. Пъха ми зелено листче в ръцете.

– Заповядайте при нас – започва на английски, – staите са чисти, с климатик и телевизор, имаме безплатен интернет, а персоналът говори английски. Ако останете за повече дни, ще ви направим отстъпка.

Разглеждам зеленото листче. На него пише: Hostal Mare Nostrum. И адресът Sant Pau, 2 08001 Barselona.

– Не е скъпо – продължава момчето, – дваисет и пет евро на вечер, съвсем близо е, срещу Националния театър, до станция на метрото, staите са просторни, повечето гледат към площада, има и малка тераса, на която е много приятно нощем, когато уличните артисти...

Не го слушам. Пускам сака на земята и се свличам до него. Хващам главата си с две ръце и я стискам с все сила... лошо ли ви е, чувам гласа на момчето... лошо ли ви е...

Не знам. Може би съм крещял.

Когато идвам на себе си, момчето го няма. Аз продължавам да седя до тъмносиния сак, втренчил поглед в излъсканите

плочки. Единственото, което съм в състояние да направя, е да полегна с тих стон.

Свивам се на кълбо. Затварям очи. Стискам силно клепачи.

Налагам си да броя наум – бавно и ритмично – като на всеки сто бройки отварям очи с надеждата, че нещо може да се е случило, че този кошмар най-накрая е свършил. Но не – единственото, което зрението ми регистрира при всяко проглеждане, е съгъстващата се колона от крака и обувки, които ме заобикалят като безнадежден остров.

Остров. Моят спокоен остров.

Постепенно става по-топло, усещам миризмата на потта си, слънцето започва да пари и след време, през което нищо не е изчезнало и нищо не е станало по-ясно, при поредното отваряне на очите си забелязвам, че две момичета са спрели пред мен. Близначки: високи, слаби, синеоки, с вързани на опашки руси коси. Облечени са еднакво: светлосини джинси, бели тениски и малки ранички на гърбовете. Гледат ме така, все едно са видели призрак. После едната се престашава, прави крачка към мен и размахва ръка пред очите ми.

– Ей – казва на английски, – добре ли си?

Кимвам. Тя се усмихва предпазливо:

– Как беше партито?

– Кое парти? – преглъщам с мъка и се надигам до седнало положение.

– Партито, на което отидохте с Елена. Забавлявахте ли се? Мълча.

– Къде е Елена? – включва се и другото момиче. – Дали вече е в „Лос Аламос“? Трябва да вземем плакатите. Сузане иска днес да започнем да ги разлепяме из града.

Сузане. „Лос Аламос“. Елена.

– Изглеждаш ужасно зле. Какво се е случило?

– Съжалявам – казвам, – не си спомням нищо.

– Шегуваш ли се?

– Не се шегувам.

Момичетата се споглеждат. Разменят няколко думи на език, който звучи странно и непознато – най-вероятно е шведски, норвежки или датски. После отново поглеждат мен. Едното започва. Говори бавно:

– Вчера бяхме заедно. Ние, Елена и ти. В „Лос Аламос“.

Усмивам се безпомощно.

– Аз съм Марта, а тя е Линда – продължава търпеливо момичето. – Сестри сме, от Малмьо... Швеция.

– От Малмьо – повтарям, – Швеция...

Марта се навежда към мен и слага ръката си на челото ми:

– Гориш – казва угрижено. – Откога лежиш на тази улица?

– Нямам представа. Часове може би.

– Слънцето те е довършило.

– Кой знае с какво са ви надрусали на това тъпо парти – допълва я сестра ѝ. – Ако бяхме дошли с вас...

– Линда! – прекъсва я Марта. – Иди да купиш някаква вода, моля те. И нещо сладко.

Линда прави гримаса, но все пак се насочва към входа на близкия закрит пазар. Марта я проследява с поглед. Изчаква я да се отдалечи на десетина метра, след което пак се обръща към мен.

– Сега сериозно – казва и ме поглежда в очите. – Наистина ли нищо не помниш?

Изправям се и слагам ръка на сърцето си.

Тя въздъхва. Сваля раницата от гърба си и я отваря. Измъква от нея голям фотоапарат. Пипа нещо по него. После ми го подава:

– Виж.

На снимката сме аз, едната от близначките и някаква симпатична, непозната жена с розово яке и ярко червило. Непознатата жена ме е прегърнала през кръста, скандинавското момиче е облегло глава на рамото ми. И тримата държим пълни чаши, усмихнати сме и изглеждаме щастливи. Зад нас: рафтове с разноцветни, размазани бутилки.

– Мохитото на Елена – казва Марта. – Преди това пихме абсент.

– Напили сме се?

– Не – поклаща глава Марта, – не бяхме пияни. Просто ни беше хубаво.

Затварям очи с надеждата, че в тъмнината ще си спомня нещо, но в главата ми прехвърчат миниатюрни огнени комети. После става празно, черно и тихо. Поне до момента, в който силно издрънчаване ме стряска. Отварям очи. Срещу нас е застанал просяк. Отрязаните му крака са омотани с мръсни бинтове, на паважа пред него има метална кутия от нескафе, пълна до половината с монети. Гледа Марта и ѝ се усмихва широко. Посочва с ръка фотоапарата ѝ:

– Айне фото?

Марта ме поглежда. Изражението ѝ е като на човек, който не знае какво да направи и търси подкрепа. Правя знак на просяка да се разкара. Той, без да бърза, започва да размотава бинта от краката си. Марта извърща погледа си встрани, а аз събирам наличните си сили и изритвам кутията от нескафе. Монетите се разсипват по паважа, просякът ме гледа изумен. Марта също ме гледа уплашено. Главата ми отново започва да пулсира.

Болки в слепоочията. Желание да крещя.

Вдигам бързо сака си от земята. Тръгвам нагоре по улицата.

– Чакай – чувам гласа на Марта, а веднага след него и гласа на просяка, който на чист български език казва: – Педерас долен!

Замръзвам. Обръщам се рязко. Просякът, примижал, злобно ми показва среден пръст.

– Долен педерас – изсъсква пак, а след това започва да събира монетите си. Марта изтичва при мен.

Панически импулс да се просна отново на улицата. Да вия като куче. Да се влача. Да изровя дупка в паважа и да се скрия от всички тези погледи. Да се махна оттук. Но не – Марта отново ме възпира. Хваща ме за ръката.

– Ще се справиш – казва, – просто лош трип. Случват се такива неща. Нали?

Думите ѝ ме успокояват. Омеквам. Кимвам ѝ. Тя стиска ръката ми.

– Подишай малко въздух. Пий течности. Поспи, ако можеш. После ела в „Лос Аламос“. Елена сигурно вече е там. Ще ни разкаже всичко, ще ни направи по един коктейл, ще се посмеем.

– Да – отвръщам ѝ. – Ще дойда.

Марта ме целува по бузата. Премятам сака през рамо. Тя отново ме хваща:

– Чакай!

Поглеждам я.

– Помниш ли къде се намира „Лос Аламос“?

Усмивам се глупаво.

– Ето – казва Марта и пъха в ръката ми шарен флайер, който също е извадила от раницата си. Отпечатана върху правоъгълно парче хартия рисунка на жена, която смътно напомня Мона Лиза. Косата ѝ е оранжево-червена, точно като моята, очите ѝ са избодени и има брада. Под рисунката пише Los Alamos, отдясно – Every night, а най-отгоре – Escudelleres, 12 Barselona 08002.

– Ще го намериш, нали?

– Да – кимвам ѝ.

– Сигурен ли си?

– Да.

– Ако искаш, ела с нас... Линда сега ще дойде, винаги се замотава, като влезе в магазин... Знаеш.

– Не – отсичам, – трябва да вървя.

Поемам дълбоко въздух, обръщам се и тръгвам.

* * *

Улицата е пълна с хора. Мнозина влачат куфари на колелца, други снимат, трети просто вървят, без да бързат, и зяпат. Групи, двойки, единици. Гласове, лица, тела, миризми. Кафенета с тераси, павилиони за вестници, цветя и цигари. Хотели, барове, ресторанти, банкови офиси, магазини за сувенири, магазини за дрехи, магазини за обувки, банкомати. През няколко метра се редуват музиканти, танцьори, клоуни. Хора статуи: Фидел Кастро, полицаят от Сен Тропе, скелет с качулка и коса в

ръката, двойка нацисти в тъмнозелен мотоциклет с кош, които вдигат ръце за поздрав, когато някой спре пред тях.

В цялата тази суматоха изглежда така, като че ли никоой не се интересува от мен, но въпреки това усещането, че съм наблюдаван, е много силно. Хрумва ми, че може би съм главният герой в телевизионно риалити, когото стотици скрити камери следят непрекъснато. Мисълта за това е толкова силна и плашеща, толкова бързо ме завладява, че невидим, но много здрав и нееластичен обръч стяга гърдите ми. Трудно ми е да дишам, сърцето ми също не бие, както трябва. Паника, която е на път да ме парализира отново, когато виждам недвусмислен знак за подозренията си: четириетажна сграда, опакована с платно – реклама на очила RayBan. Гигантският надпис Never Hide кара сърцето ми да спре за миг.

После се случва нещо необяснимо: цялата шумна градска улица изведнъж избледнява и на нейно място или по-скоро върху нея се наслаждава път, прав и равен, гладък и блестящ като направен от лъскав метал. Път, който разполовява пространството на две симетрични части. В края му е застанала жената с бялата рокля. Вика ме тихо и спокойно:

Ела, момченце. Ела.

Мозъкът ми някак си успява да смеси тези две реалности, така че да не си пречат. Вървя едновременно по пътя и улицата, дочувам преплетени гласовете на минувачите и свистенето на вятъра в равнината. Долавям обичайните градски ухания и заедно с тях – острата и непозната миризма на изгоряло. Светлините на светофарите преливат в сиянието на разноцветна заря. Вървя напред. Не се опитвам да си обясня какво се случва. Просто вървя. И накрая, когато пътят с леко потрепване изчезва под краката ми, се озовавам на някакъв площад в непосредствена близост до плитък воден басейн с формата на трапец. Неголям фонтан, в чийто център върху нисък и правоъгълен мраморен постамент е разположена бяла статуя на жена. Тя е приклеknала грациозно, изящни ръце подпират брадичката ѝ, а главата ѝ е леко извърната нагоре към яркосиньото небе. Ли-

цето ѝ е нежно, красиво и загадъчно. Но не само – то е същото като на жената от моята татуировка.

Сърцето ми изтуптява глухо няколко пъти. Краката ми от-
малаяват, а в тялото ми отново се завръща усещането за внезап-
на празнота, което обезсмисля всички усилия да разбере какво
се случва.

С движения, изпълнявани като че ли от някого друго,
стигам до ръба на фонтана, който се издига на около петдесет
сантиметра от земята. Сядам върху хладния тъмен гранит. По-
тапям ръката си във водата. Мокря лицето си. Вдигам очи към
небето, в което някакъв яркожълт балон бързо се издига наго-
ре. После погледът ми минава през площада, изпълнен с гълъби
и туристи, и се потапя отново в зеленикавите води на фонтана.
Гледам непознатото отражение на лицето си, което трепти са-
мотно на дъното. Самотно, но не задълго: към него като из-
плувала от дълбините риба балон се присъединява друго от-
ражение – бледо лице с азиатски черти. Прошарена гъста коса,
плътно стиснати устни, уголемени от очила с дебели черни рам-
ки очи, които срещат погледа ми и любопитно се заглеждат. Из-
правям се. До мен на гранитния ръб е приседнал дребен и кльо-
щав японец. Изглежда крайно изтощен, но въпреки това ми се
усмихва. Долната му челюст е издадена с поне сантиметър пред
горната, лявата и дясната ѝ половина са несиметрични. Зъбите
също са в окаяно състояние – някои липсват, други са счупени,
а наличните са покрити с мръсножълти налепи и зеленикави
петна; усещам острата и неприятна миризма на дъха му.

Без да престава да ми се усмихва, японецът бръква в най-
лоновия плик, който стои до крака му, и измъква оттам един
пуловер. Пликът е голям и черен, със сребрист надпис Sfera
върху него, а пуловерът – тъмнозелен. Подава ми да го пипна.
Пипам го – дебел и мек е, вероятно – вълнен.

Японецът ми посочва големия търговски център на стоти-
на метра от нас, върху чиято фасада се чете същият надпис:
Sfera. Кимвам му, че съм разбрал. Той също ми кимва и се из-
правя. Ужасно слаб е. Сивите панталони, с които е обут, висят
като парцал на него, подобно е положението и с карираната му
риза. Поглежда ме отново, покланя ми се. После застава мир-

но, втрещва се към статуята в центъра на фонтана и надава тих писък. В следващия момент прекрива гранитния парапет и бавно тръгва във водата, протегнал напред ръце си, в които носи тъмнозеления пуловер. Стига до постаментата, поставя пуловера в нозете на статуята и секунда след това се просва на колене, удряйки чело в белия мрамор; близо до мен някакви момичета изпищават.

Японецът се изправя. Върху челото му има тънка струйка кръв, но той изглежда щастлив и вдъхновен. Започва да говори. Лицето му сияе, в него има някаква силна и искрена енергия, която привлича много от случайните минувачи по площада и ги кара да се загледат, да се заслушат и да притихнат; не след дълго около фонтана се събират трийсетина души. Гласът на японца – в пълен контраст с мършавото му тяло – става все по-силен и мощен и плавно стига до онази граница, където би могъл да премине във вик. И преминава в една-единствена дума, повторена многократно:

Мегами!

Поглежда небето, вдига ръце към него и се провиква: „Мегами!“. Навежда се, целува нозете на статуята и пак казва: „Мегами!“.

Всичко продължава около три минути. Толкова са необходими на двама мъже по къси панталони и светлосини ризи с нагънати ръкави да влязат във фонтана и да извадят японца. Действат, без да говорят, без напрежение, със спокойни и уверени движения като хора, на които им се налага да вършат това всеки ден. Японецът не се съпротивлява, напротив, отпуска се в ръцете им, затваря очи и се оставя да бъде помъкнат, влачейки крака по плочките на площада към паркирания на пътното платно полицейски сеат.

Хората около фонтана изглеждат като събудени от сън. Едни се усмихват смутено, други – неразбиращо. Трети се оглеждат подозрително, търсейки кой точно им прави номер. Лека-полека започват да се разотиват. Едър и дебел мъж с мексиканско сомбреро на главата минава съвсем близо и почти отърква корема си в мен. В момента, в който погледите ни се

срещат, той се усмихва и казва: „Мегами“. „Мегами“ – отвърщам му и аз.

После сядам отново на гранитния ръб на фонтана. Забелязвам, че найлоновият плик на японца е все още там. Оглеждам се. Покрай фонтана са останали само три-четири деца, които се снимат едни други с телефоните си. Протягам ръка, придърпвам дискретно плика към себе си. Разтварям го. В него няма нищо особено – още два пуловера, добре стъгнати: единият е розов, а другият – небесносин. Прибутвам отново плика на предишното му място и отново се оглеждам. Никой не ми обръща внимание. Свалям сака, който още виси през рамото ми, и го слагам пред краката си.

Отварям го.

Вътре има стъгнат на руло картон. Изваждам го и го разгръщам направо върху земята. Картина, която прилича на детска рисунка. Прави ми впечатление, че е разделена по средата на две части с тънка виолетова линия. Горна част: яркожълт фон, в центъра на който е разположена голяма, черна ръка. Около нея като рояк мухи са разхвърляни десетина по-малки ръце. Върху всяка от тях има някакъв надпис, но буквите и цифрите са толкова дребни, че не мога да разчета нищо. Пръстите на централната ръка, очертани с бял контур, са сграбчили жена. Жената е яхнала врата на костенурка. Зад нея, върху гърба на костенурката, има висока и тънка кула. До върха на кулата се е допряла бомба, а в малко балонче над нея пише: Boom. Лицето на жената, за разлика от всичко останало, е изрисувано съвсем детайлно и реалистично. Същото лице като лицето на статуята.

Същото лице като на моята татуировка.

Долната част на картината е още по-странна: няколко човешки ембриона с големи, светлосиви, гладки като порцелан глави и малки телца са направили кръг около мръснобяла сфера, която цялата е окичена с бръснарски ножчета. Главите им опират ножчетата и от тях се стичат капки кръв. Кръвта преминава през навита на спирала прозрачна змия и се събира в нещо като плетена кошница. Кошницата е закрепена върху главата на създание, което едновременно изглежда смешно и страшно.

Омотано е със синьо-червени парцали от горе до долу, в които очите му светят като въглени. От раменете на странното същество вместо ръце излизат две големи пера. Фонът в тази част на картината е тъмночервен, а навсякъде има надписи с различна големина:

Sangre niño.

Кръвта... детето... кръвта... Разтрепервам се. Горещи вълни обливат цялото ми тяло. Устата ми пресъхва. Цветовете пред мен се размазват. Болката в слепоочията и секунда след това познатият вече взрив от светлина, който избухва в главата ми, само че с много по-голяма сила отпреди. После светлината се утаява, завихрят се неясни образи, които постепенно се изби-стрят и рисуват ярка, триизмерна картина.

Добре осветен булевард с широки тротоари. Нощ е, бледовиолетови просветлявания в небето, които вещаят скорошно разсъмване. Булевардът е празен. На тротоара стоят двама души: аз и млада жена с розово яке, розова пола и бял, плътен чорапогашник, скъсан и на двете колена. Тя ме гледа и трепери. Лицето ѝ е бледо, гримът ѝ е размазан от сълзи. От носа ѝ тече кръв. Казва се Елена.

– Защо ме удари? – пита.

– За да млъкнеш – отговарям ѝ.

Тя изважда от розовата си чанта пакет носни кърпи. Попива кръвта.

– Мога да се контролирам – казва.

– Не можеш.

Покрай нас с трясък преминава боклукчийска кола. Боклукчиите са двама, с вид на араби. Облечени са в яркозелени дрехи. Подсвирват едновременно на Елена. Единият се хваща за топките.

– Соño – изкрещява Елена, а секунда след това се разплаква.

– Видя ли – докосвам рамото ѝ, – не можеш да се контролираш.

– Трябва да тръгвам – казва Елена.

Стискам я за ръката. Тя с рязко движение се измъква. Приличва до близкия тъмен вход. Смъква белия си чорапогашник, кляка и започва да пишка.

– Кога ще се видим? – питам я, щом свършва и се изправя.

– Не знам – отговаря ми, докато оправя чорапогашника и полата си.

– Утре всичко ще ти се струва като сън – казвам ѝ.

Тя ме поглежда и поклаща глава. Прегръща ме.

– Подръж ме – казва.

Стоим така, вкопчени един в друг, докато срещу нас блесват фарове. Елена ме пуска, притичва до платното и размахва ръка. Таксито спира. Тя се качва и затваря вратата. Гледа напред. През стъклото се вижда как казва нещо на шофьора. Той кимва и извърща глава към мен. Елена продължава да гледа упорито напред. Шофьорът ми показва юмука си. После пали. Потеглят.

Броя до десет. Поемам дълбоко въздух. Вдигам тъмносиния сак, който лежи в краката ми, премятам го през рамо и тръгвам по тротоара към голямото светещо „М“. Триста четиридесет и пет крачки напред, двайсет и пет изтъркани стъпала надолу, ескалатор, който се включва, когато стъпвам върху него.

Чакалнята на станцията е празна. Само един дебел пънк седи на металната пейка, втренчен в рекламата на бира Estrella. Върху гърба на тениската му е щампирана рентгенова снимка на ръка. Поглеждам часовника си и точно в този момент някаква ярка, луминесцентна лампа точно над мен избухва с безшумен взрив.

Светлината ѝ ме залива.